

Доновият любимецъ.

(Продължава отъ 5 стр.)

тѣ видѣха, че това бѣ едно красиво съ бѣли косми и съ червени петна куче — порода колли, съ гѣста козина и махната опашка. То влачеше едната си нога така, че на бабата се стори, че тя е счупена.

„Бедното живоно!“ рече тя, като гледаше гладката, тънка муцунка на кучето и неговитѣ копринено лѣскави уши. „По цвѣтъ то е сѣщото като Шишко, нали Донъ? Само че не ми се вѣрва, щото Шишко да е станалъ такъво красиво като това, макаръ то да бѣше и достатѣчно силно“.

Донъ не ѝ отговаряше тозъ часъ. Той устремено гледаше на кучето, като отваряше широко очитѣ си Бузичкитѣ му горѣха. Следъ туй седна на пода и прегърна съ рѣце кучето за шията. „Шишко!“ извика той, „Шишко, мили Шишко събуди се. Азъ съмъ Донъ, Шишко, азъ съмъ твоя Донъ. Бабо, знаете ли? Туй е Шишко — цѣлъ е той, както си го знаа. Татко навѣрно не е могълъ да го вземе съ себе си, оставилъ го е нѣкому, а милото куче е намѣрило пѣгя на моитѣ следи. Нали тѣй Шишко?“, питаше момчето и започваше пакъ да го гали. Като чу познатия нему гласъ, Шишко отвори очи и почна да лиже ржката на своя младъ другаръ.

Бабата даде на помръзналото куче топло млѣчице и внимателно превърза ранената му нога Колли презъ всичкото време мѣташе ту къмъ единия ту къмъ другия свотѣ мили кестеняви очи и сякашъ отговаряше: „благодаря, благодаря!“

Снѣжната буря бушува нѣколко дена и Шишко презъ всичкото време си оставаше да живѣе въ кѣщи. Бабата се радваше много, когато кучето пакъ започна да ходи на четиритѣ си крака; и само се усмихваше на въпроситѣ на Донъ, дали тя ще позволи, щото Шишко да остане да живѣе съ тѣхъ за винаги.

Малко по малко суровата зима измина и по хълмоветѣ заигра крадешкомъ пролѣтътъ. Донъ и Шишко тихаха заедно по склоноветѣ и бабата

бѣше сѣщевременно спокойна, когато тѣ отсѣтствуваха повече отъ обикновено. Тя знаеше, че Шишко ще пази своето другарче по игра.

Но скоро стана една случка, която накара бабата и Донъ да обикнатъ по-вече отъ по-преди умното, вѣрно-пазеще куче и да бждатъ благодарни на такъвъ вѣренъ другаръ.

Една нощъ бабата се разбуди отъ Шишко, койго скачаше на леглото ѝ, лапаше пресекливо и силно и съсъ всички сили дърпаше одеалото. Тя се подигна обезпокоена. Какво можеше да се случи съ кучето? Дали не сѣ влѣзли крадци въ кѣщата, или пѣкъ се е нѣщо излѣгало въвъ времето и е помислило, че вече се е съмнало. И бабата слѣзе отъ леглото, а Шишко все пакъ лаеше и все драшѣше по вратата. Крадци не се чуваха. Вече се съмваше. Но тъкмо на време бѣше разбудена бабата, за да предприеме нѣщо, тѣй като утрения въздухъ, който проникваше презъ прозореца, донасяше нѣкакъвъ тежъкъ пушекъ. Тя усѣти мизма на гореща слама и дървета. Сърдцето ѝ се разтупа отъ вълнение. Тя бърже откри мѣстото, кждето бѣ започнало нещастие. Туй бѣ отзадъ, въ килеря.

Тя бѣ ходила тамъ вечеръта за дърва и съ свещъта, която бѣ носила въ ржка, бѣ запалила нѣкоя сламка или нѣкоя прѣчица. Искрата е тѣляла нѣколко часа и сега пламъка бѣ готовъ да си пробие пѣтъ. Тя бърже извика Донъ, и когато тѣ гасѣха огъня, Шишко гледаше и лаеше, като че искаше помощъ. Бабата гледеше главата му и говорѣше, че ако не бѣ Шишко, кѣщата би изгорѣла съвсемъ и тѣ биха останали безъ подслонъ.

Годината се измина бърже. Настѣпи щастливия день, когато очакваха връщането на Доновия татко у дома отъ Африка. Той бѣ боленъ и се връщаше сега за да укрепи на чистъ планински въздухъ. Бабата и Донъ се радваха страшно много. Кѣщата бѣ очистена, прибрана и на масата бѣха приготвени любими на войника яденета. Донъ си облѣче най-хубавитѣ дрехи, а бабата си тури най-хубавия си чепецъ.

(Продължава на 7 стр. долу)